

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Věry Pazderové, LL.M., M.A., a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **Krajina pro život, spolek**, IČO: 27020886
sídlem Bohumila Kavky 933, Průhonice
zastoupen advokátkou JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D.
sídlem Vodičkova 704/36, Nové Město, Praha 1

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, Smíchov, Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2021, č. j. 077602/2021/KUSK-DOP/Ros,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 12. 7. 2021, č. j. 077602/2021/KUSK-DOP/Ros, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku ve výši 16 600 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky JUDr. Petry Humlíčkové, Ph.D.

Odůvodnění:

Vymezení věci a obsah podání účastníků

1. Žalobce se žalobou podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl jeho odvolání a potvrdil usnesení Městského úřadu Říčany (dále jen „městský úřad“) ze dne 10. 6. 2021, č. j. 192376/2021-MURI/ODP/1673 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Městský úřad prvostupňovým rozhodnutím rozhodl, že žalobce není účastníkem společného územního a stavebního řízení na stavbu „komunikace a inženýrské sítě Čestlice – propojení stávající místní komunikace na trasu silnice III/0039 (ul. Průhonická/Říčanská)“ na pozemcích parc. č. 337/60, parc. č. 337/117, parc. č. 337/118, parc. č. 337/120, parc. č. 337/129, parc. č. 364/2, parc. č. 366, parc. č. 367/2, parc. č. 367/4, parc. č. 367/5, parc. č. 390/8, parc. č. 390/9, parc. č. 390/10, parc. č. 390/11, parc. č. 390/12, parc. č. 390/18, parc. č. 437/1, parc. č. 437/8, parc. č. 496/11, parc. č. 496/12, parc. č. 496/13, parc. č. 496/14, parc. č. 496/15, parc. č. 496/16 v katastrálním území a obci Čestlice (dále jen „sporný záměr“) vedeného o žádosti společnosti Domo Development a. s., IČO: 27397319, pod č. j. 121280/2021-MURI/ODP/1673 (dále jen „společné řízení“). Žalobce navrhuje i zrušení prvostupňového rozhodnutí.
2. Žalobce úvodem uvádí, že městský úřad dne 29. 4. 2021 oznámil zahájení společného řízení. V něm se rozhoduje ve věcech ochrany přírody a krajiny [kácení dřevin mimo les, vynětí půdy ze zemědělského půdního fondu (dále též „ZPF“), zásah do ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů] a doprava vyvolaná sporným záměrem zasáhne do životního prostředí širokého okruhu obyvatel přilehlé obce Průhonice. Městský úřad však žalobce, který dne 21. 6. 2020 podal žádost podle § 70 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění účinném do 31. 12. 2021 (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“) o zahájení společného řízení neinformoval. Přestože je mu známo, že na chráněných objektech v dosahu stavby při ulici Říčanská jsou překračovány hlukové limity a v důsledku provozu sporného záměru dojde k dalšímu nárůstu dopravní i hlukové zátěže, neoznámil zahájení společného řízení na úřední desce a neinformoval o něm ani majitele nemovitostí v dosahu sporného záměru. Vzhledem k povaze společného řízení žalobce dne 13. 5. 2021 oznámil svou účast v řízení a podal námitky, které dne 18. 5. 2021 doplnil. Městský úřad se jimi však nezabýval a ignoroval i řádně odůvodněnou námitku podjatosti, k níž žalobce doložil deklarovaný zájem městského úřadu na realizaci sporného záměru. Žalobce byl v předcházejícím řízení hrubě zkrácen na svých právech. Napadené rozhodnutí je nezákonné, protože odpírá žalobci jeho zákonná práva účasti v řízení, v němž se rozhoduje o zájmech, jejichž ochrana je mu zákonem přiznána.
3. Svou aktivní žalobní legitimaci žalobce dovozuje s ohledem na svůj předmět činnosti, který podle stanov zahrnuje ochranu přírody a krajiny, životního prostředí a veřejného zdraví. Žalobce se v dané lokalitě účastnil minimálně šesti řízení, v nichž aktivně podával námitky, odvolání i žaloby. Jak žalobce, tak i jeho členové jsou usazeni v Průhonicích, negativně se jich proto dotkne zhoršení životního prostředí v důsledku výstavby a provozu sporného záměru i celé komerční zóny povolované salámovou metodou. Napadené rozhodnutí přímo zkracuje žalobce na procesních právech a právu konat svou činnost a jeho členy usazené v Průhonicích na právu na příznivé životní prostředí. Z judikatury vyplývá, že sdruží-li se fyzické osoby do spolku, jehož účelem podle stanov je ochrana přírody a krajiny, mohou

své právo na příznivé životní prostředí realizovat i prostřednictvím tohoto spolku a že občanům sdruženým ve spolku nelze upírat právo na společnou účast při rozhodování o jejich životním prostředí jen proto, že založili spolek jako specifickou právnickou osobu, na kterou delegovali svá práva přímé účasti na ochraně přírody a krajiny. Zdůraznil, že záměr související s životním prostředím může vedle osob fyzických zasáhnout i do subjektivních práv právnických osob. Sporný záměr není běžnou „podlimitní“ komunikací, ale dopravním napojením „gigantické“, 40 hektarů rozsáhlé komerční zóny Čestlice-jih, která navazuje na rezidenční oblast Průhonice a která by v plné variantě měla generovat nový provoz okolo dvaceti tisíc vozidel denně. Přesto je povolován samostatně jako podlimitní. Komerční zóna je povolována salámovou metodou bez uceleného hodnocení vlivu na životní prostředí. Sporný záměr zásadně změní dopravní poměry v území, protože umožní tranzitní provoz, který spolu s provozem komerční zóny a prodloužením kolektoru Exitu 6 významně negativně ovlivní dopravní situaci v Průhonicích a Dobřejovicích a hlukové poměry v jejich blízkém okolí, kde jsou již nyní překračovány limity.

4. Žalobce namítá, že ve společném řízení měla být vydána závazná stanoviska podle zákona o ochraně přírody a krajiny a zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, ve znění účinném do 31. 7. 2021 (dále jen „zákon o ochraně ZPF“), což žalobci umožňuje se společného řízení účastnit na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny a uplatňovat námitku podjatosti i další námitky k ochraně životního prostředí. Žalobce na základě čl. 36 odst. 1 a čl. 38 odst. 2 věty první Listiny základních práv a svobod (č. 2/1993 Sb.) dovozuje, že zakládá-li zákon určitému správnímu orgánu pravomoc rozhodovat o (subjektivních) právech osob, pak musí nejen upravit správní řízení jako takové, ale též zaručit každé osobě, o jejíž právech nebo povinnostech má být v řízení jednáno (tj. dotčené osobě v ústavněprávním smyslu), postavení účastníka, které jí umožní domáhat se svého práva. Žalobce k žalobě přikládá dokumenty ministerstev a odborný článek J. Vedrala s odkazem na ně tvrdí, že pokud jsou nebo by měla být podkladem řízení závazná stanoviska vydaná například podle zákona o ochraně přírody a krajiny či zákona o ochraně ZPF, která spadají do spolky chráněných zájmů, a neexistuje jiné řízení, kde by bylo možné namítat jejich nesprávnost, má environmentální spolek právo účasti v takovém řízení. To znamená, že spolek by měl mít právo účastnit se řízení podle stavebního zákona všude tam, kde se vydávají závazná stanoviska, např. podle § 8 a § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny. V opačném případě by taková závazná stanoviska byla vyloučena z kontroly podle § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny. Výklad zcela vylučující spolky z řízení, která se týkají životního prostředí, ale jsou vedena podle stavebního zákona, je také v rozporu s principem zákazu regrese. V projednávané věci měla být podkladem společného řízení závazná stanoviska podle zákona o ochraně přírody a krajiny (kácení dřevin, zásahy do ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů), zákona o ochraně ZPF a dalších zákonů, která spadají do žalobcem chráněných zájmů a jejichž absenci žalobce nemůže napadnout jinak než právě ve společném řízení. Proto by žalobce měl být účastníkem společného řízení. Tuto argumentaci žalovaný vůbec nerefletoval. Opomněl také námitku, že sporný záměr je povolován salámovou metodou tak, aby na něj nedopadal zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Vylučování nepohodlných účastníků představuje osvědčený „modus operandi“ žalovaného.
5. Žalobce v předcházejícím řízení namítal, že chybí výjimka z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů a stanovisko ke kácení dřevin a že stanovisko orgánu ochrany ZPF je chybné, zastaralé, neodůvodněné a nepřislušné. Žalovaný reagoval odkazem na „Souhrnné vyjádření odboru životního prostředí v Říčanech ve věci Stavby“ s tím,

že si nevyhradilo vydávání závazných stanovisek podle zákonů o lesích, o myslivosti, o odpadech, o vodě, o ochraně ovzduší ani o ochraně přírody a u vyjádření o ochraně ZPF pouze citovalo vydané závazné stanovisko. Není jasné, jaké souhrnné vyjádření má žalovaný na mysli, protože se potřeťí opakuje stejné řízení a „*koluje vícero verzí*“. Poslední žalobci známé souhrnné vyjádření městského úřadu je vyjádření ze dne 24. 10. 2019, č. j. 317622/2019/OŽP/00354, a bylo vydáno v jiném řízení. Není z něj navíc zřejmé, zda si byl příslušný útvar městského úřadu vědom, že dojde k zásahu do ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů, jejichž přítomnost byla zaznamenána ve zjišťovacím řízení, a že dojde ke kácení dřevin rostoucích mimo les v rozsahu vyžadujícím souhlasné stanovisko. Toto souhrnné vyjádření nelze považovat za souhlas ani s jedním z uvedených zásahů. Městský úřad ani není kompetentní ve věcech péče o zvláště chráněné živočichy. Souhrnné vyjádření je dále neurčité v otázce ochrany ZPF, jelikož odkazuje na blíže nespecifikované stanovisko k vynětí pozemku ze ZPF. Souhrnné vyjádření je tedy nepřezkoumatelné. Žalovaný se námitkami žalobce zjevně vůbec nezabýval a spokojil se se zastaralým a neurčitým souhrnným vyjádřením. Žalobce odmítá závěr, že nebylo-li vydáno závazné stanovisko podle zákona o ochraně přírody a krajiny, nelze podle tohoto zákona dovozovat právo na účast v řízení. To lze podle žalobce vykládat tak, že „*pokud stavebník prostě ignoruje závěry zjišťovacího řízení i svoje další zákonné povinnosti ve věcech ochrany přírody a krajiny a prostě nepředloží zákonem vyžadovaná stanoviska a rozhodnutí, zabezpečí si tak eliminaci nepohodlného účastníka*“. Žalovaný se dále nevypořádal s námitkou podjatosti, kterou žalobce uplatnil a doložil již dne 13. 5. 2021, tj. dříve, než městský úřad rozhodl, že není účastníkem společného řízení. S ohledem na § 28 správního řádu žalobce námitku uplatnil jako právoplatný účastník řízení, a proto se jí městský úřad měl zabývat.

6. Žalobce konečně uvádí, že je legitimován vedle ochrany přírody a krajiny a ZPF hájit i další přímo související zájmy. To dovozuje z judikatury i pojmu „životní prostředí“, jak jej definuje § 2 zákona č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, ve znění pozdějších předpisů a Úmluva o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí (tzv. „Aarhuská úmluva“). S ohledem na své stanovky a vztah svůj i svých členů k Průhonicím je žalobce přesvědčen, že má právo podávat námitky týkající se životního prostředí v dané lokalitě. Žalovaný sám v závěru napadeného rozhodnutí potvrdil, že žalobcovy námitky nejsou zjevně nedůvodné, když uvedl, že se jimi bude městský úřad zabývat.
7. Žalovaný ve **vyjádření k žalobě** navrhuje její zamítnutí. V projednávané věci jde o to, zda je spolek účastníkem řízení podle § 94k písm. e) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění zákona č. 403/2020 Sb. (dále jen „stavební zákon“) a zda je žalobce legitimován k podání žaloby proti usnesení upravujícímu vedení stavebního řízení. Je na žalobci, aby prokázal splnění podmínek aktivní legitimace. Žalobcem citovaný náleží Ústavního soudu ze dne 30. 5. 2014, sp. zn. I. ÚS 59/14, na projednávanou věc nedopadá, jelikož se týká opatření obecné povahy, a navíc nereflektuje novelizaci § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny zákonem č. 225/2017 Sb. Žalovaný obsáhle cituje závěry Ústavního soudu z nálezu ze dne 26. 1. 2021, sp. zn. Pl. ÚS 22/17. Žalobce není věcně legitimován, jelikož zde neproběhlo posouzení vlivů na životní prostředí. Žalobce pomíjí § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny i vymezení účastníků v § 94k stavebního zákona. Podle vyjádření odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného ze dne 25. 11. 2020, č. j. 145484/2020/KUSK, není sporný záměr předmětem posuzování podle § 4 odst. 1 zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a o změně některých souvisejících zákonů, ve znění účinném do

31. 7. 2021 (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). Argumentace žalobce „salámovou metodou“ je tím vyvrácena. Žalobci je známo, jaké stavby mohou v komerční zóně stát, i z územního plánu, při jehož projednání mohl své námitky ohledně provozu vozidel uplatnit. Ochranu zájmů občanů, jichž se žalobce dovolává, dostatečně zajišťuje obec na základě § 94n odst. 3 stavebního zákona. K námitce, že se nezabýval odkazy na dokumenty ministerstev a odbornou literaturu žalovaný uvedl, že v projednávané věci nebylo vydáno povolení ke kácení stromů ani jiné stanovisko týkající se ochrany přírody a krajiny, a proto tyto dokumenty na projednávanou věc nedopadají. Okruh účastníků podle § 94k stavebního zákona je uzavřený a nevstupuje do něj ani § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny, ani obecná úprava správního řádu. Žalobce coby spolek či „záměnník“ smí napadat pouze meritorní rozhodnutí, a nikoliv procesní usnesení upravující vedení řízení. S námitkou podjatosti se žalovaný vypořádal, jelikož však směřovala proti celému městskému úřadu, nešlo o námitku podle § 14 správního řádu.

8. Žalobce v **replíce** s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014-147, 3288/2015 Sb. NSS, odmítá tvrzení žalovaného, že napadené rozhodnutí nelze napadnout žalobou ve správním soudnictví, protože jde o usnesení upravující vedení řízení. Také odkaz na nálezný sp. zn. Pl. ÚS 22/17 je nepřiléhavý. Žalobce má na základě § 70 zákona o ochraně přírody a krajiny právo účasti v řízeních, kde se rozhoduje o zásazích do jím chráněných zájmů bez ohledu na to, zda je nakonec v řízení takový zásah povolen nebo ne, což v jeho průběhu nemůže být známo. Celá komerční zóna je povolována salámovou metodou a posouzení vlivů na životní prostředí jako celek podléhat má. Žalobce je účastníkem společného řízení, protože jeho podkladem jsou či měla být stanoviska podle zákona o ochraně přírody a krajiny. Zúčastněné orgány podle žalobce předstírají, že jim není znám celkový rozsah budované komerční zóny, ačkoliv ten plyne například z webových stránek developera. Tvrzení, že žalobce se měl bránit při projednávání územního plánu, není ve vztahu ke spornému záměru (komunikaci) pravdivé, neboť ten je umístován do plochy ZO a ZO/X – zeleň ochranná a izolační. Také do územního plánu je však záměr komerční zóny vkládán salámovou metodou. Žalobce souhlasí se žalovaným, že ve společném řízení nebylo vydáno povolení ke kácení stromů, to však pouze dokládá nezákonnost postupu městského úřadu. Realizace sporného záměru bude vyžadovat odstranění stromů a zapojeného porostu odhadem na několika stech metrech čtverečních, zejména stromořadí podél silnice Říčanská/Průhonická. Podle informací žalobce nebylo pro sporný záměr vydáno ani stanovisko povolující zásah do životních podmínek přítomných zvláště chráněných živočichů, ani stanovisko orgánu ochrany ZPF. Jsou ignorovány závěry zjišťovacího řízení.
9. Žalobce v **doplnění repliky** uvádí, že sporný záměr nebyl předmětem posouzení vlivů na životní prostředí v důsledku porušení zákonné povinnosti stavebníkem. Z toho důvodu je společné řízení řízením navazujícím podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a proto byl žalobce oprávněn se ho účastnit i na základě tohoto zákona, a nikoliv pouze na základě zákona o ochraně přírody a krajiny. Sporný záměr je součástí rozsáhlé komerční zóny.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

10. Úvodem soud poznamenává, že správní spis, který mu byl v projednávané věci předložen, je spíše neuspořádaným souborem listin, přičemž některé dokonce chybí. Správní spis

neobsahuje oznámení o zahájení společného řízení. Soudu je nicméně známo z jeho činnosti (srov. rozsudek ze dne 5. 5. 2022, č. j. 55 A 50/2021-35), že městský úřad oznámil zahájení společného řízení opatřením ze dne 29. 4. 2021, č. j. 121280/2021-MURI/ODP/1673.

11. Ze správního spisu vyplývá, že žalobce podáním ze dne 13. 5. 2021 oznámil městskému úřadu svou účast ve společném řízení a současně uplatnil námitky proti tomu, že nebyl informován o jeho zahájení, dále ohledně sporného záměru jako takového i komerční zóny jako celku a námitku podjatosti. Namítl mimo jiné, že chybí výjimka z ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů, k čemuž odkázal na závěr zjišťovacího řízení odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného ze dne 25. 1. 2013, č. j. 173133/2012/KUSK, který realizaci posuzovaného záměru mimo jiné podmiňuje „získáním souhlasné výjimky ze zákazů u zvláště chráněných druhů“, konkrétně křepelky polní (*Coturnix coturnix*) a čmeláka rodu *Bombus*, jejichž výskyt byl v prostoru plánovaného záměru zjištěn při biologickém průzkumu. Sporný záměr je přitom umístován na pozemcích, kde byla zjištěna přítomnost uvedených živočichů. Dodal, že „zásah do ochranných podmínek a absence výjimky z ochranné péče o zvláště chráněné živočichy“ jej jako environmentální spolek opravňují k účasti v řízení. Dále namítl, že podle jeho informací chybí také stanovisko podle § 8 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny, „přestože je na místě evidentní, že za účelem výstavby záměru dojde k vykácení dřevin ve značném rozsahu“. Jelikož je v řízení „evidentně rozhodováno o kácení dřevin rostoucích mimo les“, je žalobce oprávněn se ho účastnit.
12. Podáním ze dne 18. 5. 2021 žalobce doplnil své předchozí podání zejména o argumentaci ve vztahu k souhrnnému vyjádření č. j. 317622/2019/OŽP/00354, které podle něj nelze považovat za souhlas se zásahem do ochranných podmínek zvláště chráněných živočichů ani ke kácení dřevin rostoucích mimo les, neboť z něj není zřejmé, zda si byl příslušný útvar městského úřadu vědom, že k těmto zásahům dojde.
13. Správní spis dále vedle některých příloh podání žalobce obsahuje: (i) vyjádření odboru životního prostředí a zemědělství žalovaného ze dne 25. 11. 2020, č. j. 145484/2020/KUSK, podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí ke spornému záměru, podle kterého sporný záměr nepodléhá posouzení podle tohoto zákona; (ii) jeho doplnění vyjádřením žalovaného ze dne 4. 1. 2021, č. j. 175700/2020/KUSK; (iii) souhlasné závazné stanovisko Krajské hygienické stanice Středočeského kraje ze dne 24. 9. 2019, č. j. KHSSC 49950/2019, pro stavbu „Komunikace a inženýrské sítě Čestlice“; (iv) souhrnné vyjádření městského úřadu č. j. 317622/2019/OŽP/00354, pro stavbu „Komunikace a inženýrské sítě Čestlice“; (v) souhlasné stanovisko Povodí Vltavy ze dne 18. 10. 2019, č. j. PVL-68849/2019/240-Mš; a (vi) souhlasné stanovisko obce Čestlice ze dne 15. 12. 2020, č. j. ČEST/158/2020, pro stavbu „Komunikace a inženýrské sítě Čestlice“.
14. Městský úřad rozhodl prvostupňovým rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. V odůvodnění s odkazem na § 94k stavebního zákona a nález sp. zn. Pl. ÚS 22/17 uvedl, že spolky se nemohou účastnit řízení podle stavebního zákona, nepředchází-li mu proces posuzování vlivů na životní prostředí. S ohledem na vyjádření krajského úřadu ze dne 25. 11. 2020 a jeho doplnění ze dne 4. 1. 2021 toto není případ sporného záměru.
15. Žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí podal odvolání, v němž shrnul podstatné body své argumentace a konstatoval, že městský úřad zcela ignoroval jeho argumentaci týkající se účasti v řízení. Odkázal rovněž na podání ze dne 13. 5. 2021.

16. O odvolání žalobce rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím tak, jak je uvedeno v bodě 1 tohoto rozsudku. V jeho odůvodnění s odkazem na § 94k stavebního zákona a závěry nálezu sp. zn. Pl. ÚS 22/17 konstatoval, že závěr městského úřadu o tom, že žalobce není účastníkem společného řízení, je správný. Odkázal na „*Souhrnné vyjádření odboru životního prostředí v Říčanech ve věci Stavby*“, z něhož městský úřad při určování okruhu účastníků řízení vychází, s tím, že „*si nevyhradilo vydávání závazných stanovisek ve věci ani podle zákonů o lesích, o myslivosti, o odpadech, o vodě, o ochraně ovzduší, a ani podle zák. č. 114/1992 Sb. o ochraně přírody*“ a „*[u] vyjádření o ochraně ZPF pouze citovalo vydané závazné stanovisko (dle zák.č. 334/1992 Sb.)*“. Dále uvedl, že vzhledem k tomu, že nebylo vydáno závazné stanovisko podle zákona o ochraně přírody a krajiny, nelze podle tohoto zákona dovozovat právo na účast v řízení. Námitku podjatosti vyhodnotil jako irelevantní s ohledem na to, že žalobce „*nebyl uznán účastníkem řízení*“. V závěru uvedl, že podklady žalobce se bude městský úřad zabývat ve společném řízení i přesto, že žalobce není jeho účastníkem.

Posouzení žaloby soudem

17. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Poté přistoupil k věcnému projednání žaloby a přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání, neboť pro takový postup byly splněny podmínky podle § 51 odst. 1 s. ř. s.
18. Předně je třeba uvést, že se žalovaný mylí, zpochybňuje-li aktivní legitimaci žalobce s tím, že napadené rozhodnutí je pouze usnesením, které upravuje vedení řízení. Kupříkladu v rozsudku ze dne 2. 7. 2015, č. j. 9 As 222/2014-147, č. 3288/2015 Sb. NSS, NSS jednoznačně uvedl: „*Rozhodnutí o účastenství podle § 28 odst. 1 správního řádu z roku 2004 proto nelze považovat za úkon, jímž se upravuje vedení řízení před správním orgánem, protože se jím s konečnými účinky určuje, zda určitá osoba účastníkem řízení je, nebo nikoliv. V případě negativního rozhodnutí pro danou osobu řízení končí, což může mít nepochybně významný dopad do jejích práv. Jak plyne z citovaného rozsudku, nemůže se ani domoci přezkoumání takového rozhodnutí v rámci přezkumu konečného rozhodnutí ve věci, které jí navíc ani není doručováno. Takové rozhodnutí proto podléhá soudnímu přezkumu a není z něj vyloučeno ustanovením § 70 písm. c) s. ř. s.*“ Soud neshledal v projednávané věci jakýkoliv důvod se od uvedených závěrů odchýlit, a nemá proto pochybnost o tom, že žalobce je aktivně legitimován k podání žaloby podle § 65 odst. 1 s. ř. s.
19. Dále soud uvádí, že toto řízení nemá totožný předmět jako to, které bylo před zdejším soudem vedeno pod sp. zn. 55 A 50/2021. Je sice pravdou, že šlo o žalobu proti rozhodnutí týchž správních orgánů o tom, že environmentální spolek není účastníkem společného řízení. Jednalo se však o jiný spolek působící na území jiné obce, který navíc své účastenství dovozoval výhradně z toho, že společné řízení mělo podle jeho názoru být navazujícím řízením podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, což zdejší soud v uvedeném rozsudku odmítl. S ohledem na tyto odlišnosti a zvláště skutečnost, že se zdejší soud v uvedeném rozsudku k otázce účastenství spolku na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny nevyjádřil (žalobce v tamní věci ani netvrdil, že je účastníkem řízení na

základě tohoto zákona), se soud v projednávané věci v tomto rozsahu necítí být závěry obsaženými v rozsudku č. j. 55 A 50/2021-35 vázán.

20. Podle § 70 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny je občanské sdružení nebo jeho organizační jednotka, jehož hlavním posláním podle stanov je ochrana přírody a krajiny (dále jen „občanské sdružení“), oprávněno, pokud má právní subjektivitu, požadovat u příslušných orgánů státní správy, aby bylo předem informováno o všech zamýšlených zásazích a zahajovaných správních řízeních, při nichž mohou být dotčeny zájmy ochrany přírody a krajiny chráněné podle tohoto zákona, s výjimkou řízení navazujících na posuzování vlivů na životní prostředí podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Tato žádost je platná jeden rok ode dne jejího podání, lze ji podávat opakovaně. Musí být věcně a místně specifikována.
21. Podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny je občanské sdružení oprávněno za podmínek a v případech podle odstavce 2 účastnit se řízení podle tohoto zákona, pokud oznámí svou účast písemně do osmi dnů ode dne, kdy mu bylo příslušným správním orgánem zahájení řízení oznámeno; v tomto případě má postavení účastníka řízení. Dnem sdělení informace o zahájení řízení se rozumí den doručení jejího písemného vyhotovení nebo první den jejího zveřejnění na úřední desce správního orgánu a současně způsobem umožňujícím dálkový přístup.
22. V projednávané věci je sporné, zda je žalobce na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny účastníkem společného řízení vedeného podle stavebního zákona. Žalobce je toho názoru, že jsou-li nebo mají-li být podkladem řízení závazná stanoviska vydaná podle zákona o ochraně přírody a krajiny či zákona o ochraně ZPF, která spadají do spolky chráněných zájmů, a neexistuje-li jiné řízení, kde by bylo možné namítat jejich nesprávnost, má environmentální spolek právo se takového řízení účastnit.
23. Žalobci přitom dává zčásti za pravdu nejnovější judikatura. V právní větě k rozsudku ze dne 23. 6. 2023, č. j. 4 As 33/2023-26, NSS uvedl, že „[s]polkům, jejichž předmětem činnosti je ochrana přírody a krajiny, náleží podle § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění zákona č. 225/2017 Sb. (tj. ve znění účinném od 1. 1. 2018), postavení účastníka řízení o umístění stavby vedeného podle zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, jestliže v něm má být vydáno povolení ke kácení dřevin (podle § 8 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny) nebo výjimka ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin či živočichů (podle § 56 odst. 6 téhož zákona).“ Tyto závěry se vztahují na všechna řízení, v nichž je rozhodováno o umístění stavby, tj. územní řízení, územní řízení s posuzováním vlivů na životní prostředí i společné územní a stavební řízení (případně s posuzováním vlivů na životní prostředí). Uvedené závěry NSS potvrdil (a výslovně rozšířil také na § 82a odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny) i v rozsudku ze dne 27. 9. 2023, č. j. 6 As 225/2022-36, v němž uvedl, že „rozhodnutí, že environmentální spolek není účastníkem územního řízení za situace, kdy v řízení vyvstala otázka dotčení ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů či rostlin [nebo jako v projednávané věci kácení stromů mimo les – pozn. zdejšího soudu] (přičemž není podstatné, jakým způsobem se tato otázka do řízení dostala, může ji nadnést právě i environmentální spolek), musí rozhodnutí, že environmentální spolek není účastníkem územního řízení, obsahovat řádně odůvodněný závěr stavebního úřadu, že takové dotčení je vyloučeno“.
24. Základem pro účast žalobce ve společném řízení (či obecně spolku v řízení o umístění stavby vedeném podle stavebního zákona) naproti tomu není skutečnost, že v daném správním

řízení byl nebo má být vydán souhlas k odnětí půdy ze ZPF, jak se žalobce domnívá. Především se v tomto případě nejedná o „řízení podle tohoto zákona“ ve smyslu § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, protože uvedený souhlas je vydáván podle zákona o ochraně ZPF, který s účastí spolků sám o sobě nepočítá. Že by potřeba vydání souhlasu k odnětí půdy ze ZPF měla umožňovat účast spolků ve stavebním řízení na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, ostatně nenaznačují ani citované rozsudky NSS. Námitka žalobce, že má právo být účastníkem společného řízení také s ohledem na to, že ve společném řízení bylo vydáno stanovisko podle zákona o ochraně ZPF, je proto nedůvodná. Pro úplnost však soud dodává, že právě řečené neznámá, že by žalobce coby případný účastník společného řízení nemohl uplatňovat námitky, které se týkají ochrany ZPF. Ačkoliv spolku, jehož hlavním posláním je podle stanov ochrana přírody a krajiny, nepřísluší hájit zájmy s ochranou přírody a krajiny nesouvisející (srov. rozsudek NSS ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 As 2/2009-80), smí hájit i jiné zájmy, „je-li jejich spojitost se zájmy ochrany přírody a krajiny chráněnými zákonem o ochraně přírody a krajiny zjevná nebo vyplývá z podkladů, které má správní orgán k dispozici, případně pokud ji občanské sdružení prokáže“ (rozsudek NSS ze dne 29. 11. 2012, č. j. 7 As 144/2012-53). V případě zemědělského půdního fondu se navíc jedná přímo o oblast, která je s ochranou přírody a krajiny úzce spjata [srov. § 2 odst. 2 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny] a je složkou životního prostředí, jejíž ochranu jsou spolky oprávněny hájit ve správních řízeních.

25. Vzhledem k tomu, že ve společném řízení se rozhoduje o umístění sporného záměru a žalobce v podání, kterým oznámil svou účast v řízení, tvrdil, že má být účastníkem mimo jiné proto, že mají být vydány povolení ke kácení dřevin podle § 8 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny a výjimka ze zákazů u zvláště chráněných druhů rostlin či živočichů, zabýval se soud tím, zda žalovaný účast žalobce ve společném řízení posoudil v souladu s citovanými závěry judikatury.
26. Ve vztahu k účasti na základě zákona o ochraně přírody a krajiny uvedl žalovaný v napadeném rozhodnutí pouze tolik, že žalobce účastníkem být nemůže, protože ve věci nebylo vydáno závazné stanovisko podle zákona o ochraně přírody a krajiny a poněkud neurčitě odkázal na jakési „Souhrnné vyjádření odboru životního prostředí v Říčanech ve věci Stavby“, které blíže neidentifikoval ani konkrétně nevysvětlil, jaké závěry z něj ohledně účasti žalobce ve společném řízení učinil.
27. Podle citovaných závěrů NSS závisí právo spolku účastnit se řízení o umístění stavby vedeného podle stavebního zákona na tom, zda v tomto řízení „má být“ vydáno závazné stanovisko podle § 8 odst. 6 či § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny. Při posuzování toho, zda je žalobce účastníkem společného řízení, se proto nelze spokojit s tím, že taková stanoviska vydána nebyla. Účast spolku totiž závisí na tom, zda vydána být mají. V opačném případě by, jak výstižně uvedl žalobce, bylo možné dosáhnout zúžení okruhu účastníků (omezení účasti environmentálních spolků) nezákonným postupem. Takový výklad je přitom nepřijatelný. Je tedy třeba trvat na tom, aby správní orgány při posuzování účasti spolků na základě § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny zkoumaly, zda *mají být* vydána závazná stanoviska podle § 8 odst. 6 či § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny, zvláště tvrdí-li to spolek jako důvod pro svou účast, a nespokojily se s pouhou skutečností, že (prozatím) vydána nebyla.
28. Náznak úvahy nad tím, zda má být ve společném řízení vydáno závazné stanovisko podle § 8 odst. 6 či § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny, lze spatřovat v odkazu na „Souhrnné vyjádření odboru životního prostředí v Říčanech ve věci Stavby“, jehož obsah

napadené rozhodnutí stručně shrnuje. V žádném případě však nejde o úvahu dostatečnou. Jak správně namítl žalobce, z napadeného rozhodnutí není možné ani vyrozumět, o jaké konkrétní souhrnné stanovisko se má jednat.

29. Ze správního spisu, který má soud k dispozici, tomuto popisu odpovídá pouze souhrnné vyjádření odboru životního prostředí městského úřadu č. j. 317622/2019/OŽP/00354 pro stavbu „Komunikace a inženýrské sítě Čestlice“. To se však ke kácení dřevin ani k zásahu do ochranných podmínek zvláště chráněných druhů živočichů nevyjadřuje. Učinit na základě tohoto souhrnného vyjádření bez dalšího závěr o tom, že vydání závazného stanoviska podle § 8 odst. 6 či § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny není třeba, proto není možné. Nadto se ani nejedná o vyjádření orgánu, který by je mohl vydat. Závazné stanovisko podle § 8 odst. 6 totiž vydává místně příslušný obecní úřad [§ 76 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody a krajiny] a závazné stanovisko podle § 56 odst. 6 vydává místně příslušný krajský úřad [srov. § 77a odst. 5 písm. h) zákona o ochraně přírody a krajiny].
30. V této souvislosti soud připomíná, že negativní závěr o účastenství environmentálního spolku v řízení nelze učinit pouze s odkazem na konstatování orgánu ochrany přírody, že zájmy chráněné zákonem o ochraně přírody a krajiny nebudou dotčeny (srov. rozsudek NSS ze dne 25. 6. 2020, č. j. 8 As 135/2018-23). Posoudit všechny okolnosti řízení z hlediska potenciálního dotčení zájmu chráněného tímto zákonem, a v důsledku toho i účastenství environmentálního spolku ve správním řízení je povinen správní orgán, který toto řízení vede, a nikoliv orgán ochrany přírody, který v tomto řízení předkládá svá vyjádření či stanoviska, byť není vyloučeno, aby správní orgán své závěry opřel i o skutečnosti podložené těmito stanovisky (jsou-li přezkoumatelná). Správní orgán však nemůže „automaticky vyjít pouze ze závěrů dotčených orgánů, že do ochrany přírody a krajiny nebude záměrem zasazeno, aniž by se zabýval konkrétními skutečnostmi, pro něž je vyloučen samotný potenciál zvažovaného záměru zasáhnout do zájmů, k jejichž ochraně zákon o ochraně přírody a krajiny slouží“. V citovaném rozsudku NSS dále uvedl: „Smyslem právní úpravy není umožnit účast veřejnosti pouze v takových řízeních, kde k dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny zcela nepochybně dojde. Díkce zákona totiž hovoří o možnosti dotčení zájmů ochrany přírody a krajiny, tedy potencialitě posuzovaného záměru se jakýmkoli způsobem dotknout citovaným zákonem chráněného zájmu. Zákon nehovoří o tom, že zájmy ochrany přírody a krajiny musí být daným záměrem reálně dotčeny (shodně rozsudek Krajského soudu v Praze z 24. 10. 2012, čj. 45 A 15/2012 – 40). Cílů právní úpravy – tedy účasti veřejnosti, a v důsledku toho i veřejné kontroly výkonu činnosti správními orgány, by nemohlo být dosaženo, kdyby to měly být dotčené orgány státní správy, kdo by stanovil účastenství v řízení.“
31. S ohledem na uvedené soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Závěr, že žalobce není účastníkem společného řízení, totiž není řádně odůvodněn. Pouhá skutečnost, že závazná stanoviska podle § 8 odst. 6 nebo § 56 odst. 6 zákona o ochraně přírody a krajiny nebyla vydána, neznamená, že dotčení těchto zájmů je vyloučeno. Ostatně takový závěr by žalovaný nemohl bez dalšího učinit ani tehdy, pokud by měl k dispozici stanoviska příslušných orgánů ochrany přírody, která by deklarovala, že tyto zájmy sporným záměrem nebudou dotčeny (z povahy věci by nešlo o závazná stanoviska, ale o nezávazná vyjádření, jejichž přesvědčivost si musí správní orgán vyhodnotit nezávisle). Žalovaný se nadto nevypořádal s konkrétními tvrzeními žalobce o tom, proč je vydání těchto závazných stanovisek pro sporný záměr třeba, ani s jeho argumentací ohledně práva na účast ve společném řízení na základě § 70 odst. 3 zákona

o ochraně přírody a krajiny. Ponechal přitom zcela bez povšimnutí i žalobcem předkládaný právní názor ministerstva pro místní rozvoj, které je ústředním správním úřadem ve věcech územního plánování. Odkaz na souhrnné vyjádření je pro svou neurčitost na hranici přezkoumatelnosti. Souhrnné vyjádření městského úřadu se navíc ke kácení dřevin ani výskytu zvláště chráněných druhů živočichů nijak nevyjadřuje (tento orgán k tomu ani není příslušný) a většinu jeho dalších závěrů nedoprovází odůvodnění. Žalovaný zde na námitky žalobce ohledně výpovědní hodnoty vyjádření nereagoval.

32. Soud si je vědom skutečnosti, že posouzení toho, zda žalobce je účastníkem společného řízení, může úzce souviset s meritorním posouzením žádosti stavebníka. V této souvislosti lze odkázat na rozsudek NSS ze dne 31. 10. 2008, č. j. 2 As 12/2008-63, z něhož plyne, že kdyby pro posouzení toho, zda je konkrétní osoba účastníkem řízení podle § 28 odst. 1 správního řádu, bylo třeba provést obsáhlé dokazování, které by mělo blízkou souvislost s předmětem meritorního řízení, *„pak by bylo na místě takovou osobu účastníkem řízení (preventivně) učinit a dokazování o možném dotčení jejích práv provést až v meritorním řízení s následným vypořádáním jejích námitek v konečném rozhodnutí“*. To podle citovaného rozsudku platí zvláště tehdy, pokud by za účelem posouzení účasti bylo třeba opatřit nové důkazy nad rámec podkladů, které byly dosud součástí správního spisu nebo které předložila tato osoba.
33. Pro úplnost soud považuje za vhodné se vyjádřit také k otázce, zda žalobce může být účastníkem společného řízení na základě zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. O závěr, že společné řízení není navazujícím řízením podle tohoto zákona, se totiž opírá prvostupňové rozhodnutí a této otázce se obsírně věnuje i žalovaný ve vyjádření k žalobě. Také žalobce (i když až v doplnění repliky podaném po uplynutí lhůty pro podání žaloby) namítl, že by měl být účastníkem společného řízení jako navazujícího řízení podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, protože sporný záměr nebyl předmětem posouzení vlivů na životní prostředí v důsledku porušení zákonné povinnosti stavebníkem. Touto otázkou se ve vztahu ke společnému řízení zabýval zdejší soud v rozsudku č. j. 55 A 50/2021-34 a s ohledem na výsledek zjišťovacího řízení dospěl k závěru, že společné řízení není navazujícím řízením podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, a proto se ho spolek jako dotčená veřejnost nemůže účastnit. Vzhledem k tomu, že v projednávané věci se jedná o totožné správní řízení a žalobce uplatnil obdobnou argumentaci jako žalobce v tamní věci, soud v podrobnostech odkazuje na rozsudek č. j. 55 A 50/2021-34. V projednávané věci totiž neshledal důvod se od závěrů v něm uvedených odchýlit. Ve shodě s tímto rozsudkem soud ovšem v reakci na vyjádření žalovaného doplňuje, že tím není argumentace žalobce salámovou metodou „vyvrácena“. Soud se zde nezabýval otázkou, zda mělo u sporného záměru nebo záměru komerční zóny jako celku proběhnout zjišťovací řízení, případně s jakým výsledkem. Žalobce jako spolek založený k ochraně životního prostředí v obci Průhonice má právo podat žalobu proti konečnému rozhodnutí (společnému povolení), bude-li vydáno. V případné žalobě proti tomuto rozhodnutí se může domáhat ochrany i proti závěru zjišťovacího řízení, podle něhož neměl být sporný záměr dále posuzován.
34. Soud dále považuje za vhodné korigovat náhled žalovaného na žalobcem uplatněnou námitku podjatosti. Se žalovaným lze v zásadě souhlasit v tom, že podjatost úřední osoby může namítat pouze účastník správního řízení (§ 14 odst. 3 správního řádu). Žalobce se naopak mylí, trvá-li na tom, že se městský úřad měl jím uplatněnou námitkou podjatosti zabývat, protože ji uplatnil ještě před vydáním prvostupňového rozhodnutí, kdy s ohledem

na § 28 odst. 1 větu první správního řádu byl ještě účastníkem společného řízení. Usnesení podle § 28 odst. 1 správního řádu je totiž deklaratorní povahy. To znamená, že „*postavení účastníka řízení dotýčná osoba buď má, nebo nemá již od začátku správního řízení, usnesení správního orgánu tuto skutečnost pouze deklaruje. To platí jak pro případy, kdy bylo usnesením rozhodnuto, že určitá osoba účastníkem je, a je jím tedy již od počátku řízení, tak pro případy, kdy bylo vydáno usnesení, že určitá osoba účastníkem není, a nebyla jím tedy rovněž od počátku řízení, nikoliv až od okamžiku vydání usnesení.*“ (Komentář k § 28. Jemelka, L., Pondělíčková, K., Bohadlo, D. *Správní řád. Komentář*. 7. vydání. Praha: C. H. Beck, 2023, dostupné v Systému Beck-online). Na tomto postupu městského úřadu, respektive žalovaného, kteří se nezabývali námitkou podjatosti uplatněnou v řízení před městským úřadem žalobcem, o němž bylo usnesením podle § 28 odst. 1 správního řádu rozhodnuto, že není účastníkem řízení, proto soud v zásadě neshledává nic závadného. Námitka žalobce proto není důvodná. Na druhou stranu platí, že ačkoliv městský úřad neměl povinnost vyřídit námitku podjatosti postupem podle § 14 odst. 3 správního řádu, nemohla být žalobcem namítaná podjatost městského úřadu (jeho úředních osob) správními orgány zcela oslyšena. Rozhodnutím o námitce podjatosti podle § 14 odst. 3 správního řádu se totiž samotná podjatost nezakládá s účinky *ex nunc*, nýbrž je nutno podjatost chápat jako stav, který v určitém správním řízení buď existuje (a tím i do té doby existoval), nebo nikoliv. Rozhodnutí o námitce podjatosti podle § 14 odst. 3 správního řádu má tedy pouze deklaratorní charakter s účinky *ex tunc* (srov. např. rozsudek NSS ze dne 30. 1. 2013, č. j. 1 As 89/2010-152). Jinými slovy podjatost jako objektivně existující stav může existovat bez ohledu na to, zda o tom bylo podle § 14 odst. 3 správního řádu rozhodováno, či nikoliv. Pro odvolací správní orgán pak platí povinnost přezkoumat soulad rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy (§ 89 odst. 2 správního řádu). Pokud tak žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uplatnil jako odvolací důvod podjatost úředních osob městského úřadu, musel se žalovaný touto odvolací námitkou zabývat věcně, přinejmenším pokud tato námitka dopadala i na úřední osobu, která se podílela na rozhodování o tom, že žalobce není účastníkem řízení, jelikož přinejmenším toto rozhodnutí se práv žalobce dotýkalo. Z judikatury NSS přitom plyne, že „*[t]vrzení o podjatosti uplatněné v odvolání se tak řídí stejným režimem, jako ostatní odvolací námitky týkající se vad řízení*“ (rozsudek NSS ze dne 29. 6. 2022, č. j. 9 As 18/2022-32). Nelze rovněž souhlasit s názorem žalovaného uvedeným ve vyjádření k žalobě, podle kterého námitka podjatosti uplatněná žalobcem není vůbec námitkou podjatosti podle § 14 správního řádu, protože nesměřuje vůči konkrétní osobě, ale celému městskému úřadu. Tvrdí-li účastník řízení, že namítaná podjatost se týká celého městského úřadu, tj. všech jeho úředních osob, jedná se o námitku tzv. systémové podjatosti, která je specifickým typem podjatosti. Správní řád takovou situaci zná, a dokonce upravuje její řešení (srov. § 131 odst. 4 správního řádu). Namítne-li tedy osoba, která je účastníkem řízení (tj. osoba, o níž nebylo vydáno usnesení podle § 28 odst. 1 správního řádu) podjatost všech úředních osob (a tím celého správního orgánu), jedná se o námitku podjatosti podle § 14 správního řádu, kterou je správní orgán samozřejmě povinen se zabývat.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

35. S ohledem na výše uvedené soud napadené rozhodnutí zrušil z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a vrátil věc žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.). Právním názorem vysloveným v tomto

rozsudku jsou správní orgány vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.). Soud naproti tomu neshledal důvody pro zrušení prvostupňového rozhodnutí podle § 78 odst. 3 s. ř. s., neboť využití této pravomoci je výlučně na úvaze soudu (srov. rozsudek NSS ze dne 26. 7. 2007, č. j. 1 Afs 57/2006-70), přičemž vady napadeného rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, může v dalším řízení odstranit žalovaný.

36. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s, podle něhož má právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem účastník, který byl ve věci plně úspěšný. Žalovaný nebyl v řízení úspěšný, právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Úspěšnému žalobci soud přiznal náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 600 Kč. Tato částka sestává z odměny advokátky za čtyři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby, repliky a doplnění repliky podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)], ze čtyř paušálních částek jako náhrady hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu a ze zaplaceného soudního poplatku ve výši 3 000 Kč za žalobu. Zástupkyně žalobce není plátkyní daně z přidané hodnoty. Náhradu nákladů řízení v celkové výši 16 600 Kč je žalovaný povinen uhradit podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupkyně žalobce, a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku (§ 54 odst. 7 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. října 2023

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu